

gens Begyndelse har udtalt Ønsket om, at man skal undgaa at omtale det, saa er der da virkelig ikke noget forbavsende i, at ingen har vovet sig dybere ind paa dette Spørgsmaal, før Tiden var gaaet saa langt hen, at et Medlem af mit Parti fandt, at nu kunde det være nok med denne Tienstille.

Den højtærede Statsminister sagde, at han var tilfreds med Nationalbankens Politik, dog med det Forbehold med Hensyn til Diskontopolitikken, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard allerede har belyst. Men jeg maa sige deroverfor, at de stærke Svingninger, der har fundet Sted paa visse Tider, forekommer det mig, at man skal være lidt varsom med at udtale Tilfredshed med, naar man er Erhvervsminister; for er der noget, der har generet Erhvervene her i Landet, saa er det dette, som er sket i dette Efteraar, at et Pund Sterlings Pris har kunnet variere indtil 1 Kr. paa samme Dag.

Ministeren har i den Sammenhæng beklaget, at Nationalbanken var en privat Bank, og har forsøgt at give det Udseende af, at her har man i Virkeligheden Grunden til hele Misèren. Hvis vi bare havde en Statsbank, havde det hele været i Orden. Maa jeg henstille til den højtærede Statsminister at studere vor egen Seddelbanks Historie, saa vil han kunne hente tilstrækkelig Oplysning til ikke i Fremtiden at sige den Slags Ting, som forekommer mig at være mindre velovervejede. Og Ministeren vil ogsaa fra Udlandet kunne hente overbevisende Kendsgerninger imod den Betragtning, som han her har fremsat. Naar man i sin Tid herhjemme er gaaet over fra at have en Statsbank til en privat Bank, har man gjort det ud fra dyrekøbte Erfaringer.

Hvad angaar Prisfaldet, som Ministeren i sin Tid erklærede, at han vilde hjælpe paa, saa har vi nu faaet en Bebudelse af, at der vil komme et Priskontrolforslag. Det forekommer mig dog oprigtigt talt, at de allerseneste Aars Historie indeholder tilstrækkelig afskrækkende Eksempler paa, hvad man kan naa herhjemme ved en Priskontrol. Men i øvrigt har de sidste Dage vist, at der Frygt, som jeg udtalte den 15. Oktober, for, at Detailpriserne ikke vilde følge med Engrospriserne nedad, har vist sig at være berettiget. For en hel Række Varers Vedkommende er Faldet betydelig ringere i Detailprisen end i Engrosprisen. Og her maa jeg paalægge Ministeriet et meget vægtigt Medansvar for, at dette er sket, thi det er Ministeriets Vaklen, Mini-

steriets Mangel paa et fast Standpunkt i Valutasagen, som har ført til denne Usikkerhed overfor hele Spørgsmaalet, som atter har holdt igen paa det Prisfald, som vi alle ønsker saa oprigtigt. Ministeriet sidder derfor vedblivende som en Hindring for det Prisfald, som Ministeriet selv ønsker at hjælpe paa (*Statsministeren* [Stauning]: Sludder!). Den højtærede Statsminister afbryder mig med Ordet: Sludder, som jeg ikke skal undlade at fæstne i Rigsdagstidenden til Belysning af, hvor haardt denne Bebrejdelse ramte Statsministeren, og i hvor ringe Grad Ministeren er i Stand til at beherske sig, naar han rammes haardt.

Den højtærede Statsminister har i øvrigt optraadt som Historiker overfor dette Spørgsmaal og givet en Udvikling af det, som er mildest talt utilfredsstillende. Ministeren sagde: man opdagede, at det fortsatte Kronefald kunde føre til en Katastrofe, jeg tror, det var i Februar 1924, at man endelig kom i Tanker derom. Det er jo en højst besynderlig Udtalelse af en Statsminister, der taler om Øjeblikkets mest brændende Spørgsmaal, at sige, at det var i Februar 1924, at man begyndte at faa Øjnene op. Den 31. Januar 1924 fremlagde det konservative Folkeparti sit Forslag om Toldens Opkrævelse i Guld. Der blev om dette nedsat et Udvalg. I dette Udvalg førtes derefter alle Forhandlingerne om Valutaspørgsmaalet, og den 5. Marts fremsatte den daværende Statsminister, Hr. N. Neergaard, sin saakaldte Valutaplan. Altsaa allerede i Januar Maa-ned samme Aar havde Spørgsmaalet været fremme. Kursegaliseringsfonden blev gennemført ved Loven af 16. November 1923. Saa er vi kommet et godt Stykke længere tilbage end Februar 1924. Valutakonferencen, som Nationalbanken indkaldte efter Samraad med den da siddende Regering, indkaldtes i Juli 1923 med den Begrundelse, at man med Bekymring havde set paa det Valutafald, som var begyndt i Midten af forrige Aar, og som man havde søgt at standse ved en Diskontoforhøjelse den 30. April, da man satte Diskontoen op fra 5 til 6 pCt. Vi er hermed naaet et helt Aar længere tilbage end det Tidspunkt, som den højtærede Statsminister angav som det, paa hvilket man var begyndt at faa Øje paa Problemet. Jeg minder om den Udtalelse af Statsministeren, som jeg først tog frem til Belysning her i Aften.

Det, man sagde den Gang fra Nationalbankens Side, var jo dette, at Diskontoforhøjelsen var ikke tilstrækkelig, at de Midler, væsentlig af bankteknisk Art, som